

приз Бяло море приз Черно.  
 Янка му са молящи:  
 „Я запри Данко гимия,  
 у дома да си отида,  
 от майка прошка да искам.  
 Данко на Янка думаше:  
 „Ша видиш, Енке, майка си,  
 кога върбата грозд роди,  
 пък ракиа — жълти дюли.“

(Слушана отъ Д-ръ П. Райновъ).

Въ началото на параграфа за духовния развой на Сливенци споменахъ, че въ самия Сливенъ има предание какво града е билъ нѣкога седище на *владика*, центъръ на епархия, което ще се отнася, вѣроятно, за времето отъ подчиняването на Търновската патриаршия подъ Цариградската, около 1394—1395), до когато тая патриаршия (Търновската) формално е била унищожена отъ Фенерскитѣ власти.

Това предание се потвърждава отъ долната пѣсенъ, важна за Сливенъ:

„Прочул сж й Найдян грѣмѣтик,  
*грѣмѣтик много книжовник*  
 чи знаи многу дж чите,  
 дж чите Найдян, дж пиши —  
 ут Влѣдикѣтж по многу,  
*Влѣдикѣтж Сливнянскѣтж.*

„Сливенската владика“ праща известие на Найденъ да иди при него. И действително Найденъ се запжтилъ за Сливенъ много добре стѣкменъ и то съ конь, който той „със синьо гу сидло уседла, със златън гем убужда“ . . .

Кѣту крѣй Сливян приминж,  
 крѣй *Сливнянскѣтж белянкѣ*  
 мумити платну белехж,  
 булкити ризи пиряхж,  
 бабички дица бавехж.

И всички сж се чудили на неговата премѣна и витийска осанка. Важното е, че тукъ излазя че „Сливенски владика“ не е просто титулъ, но че действително владиката ималъ седище въ Сливенъ, гдето и дошелъ Найденъ.

*Сливенската белянка* е въ устието на Асенския долъ, та, ако държимъ на историчната частъ въ тая пѣсенъ, трѣбва да предполагаеме, че Найденъ е дошелъ отъ северни покрайнини на града, съответно отъ Търновско.

Като следа отъ това какъ се е чувало сръднєвѣковното име на Ямболъ у съвременнитѣ тогава българи (*Диямполъ*,